

## MÜSPET DÜŞÜNCE

Eğitimci bir arkadaş yıllar önce “İnsan 40 yaşından sonra başkalarını, çevresini çok daha fazla düşünmeye başlıyor; memleket için, hemşerileri için, millet için daha faydalı olabilmeyi arzuluyor” demişti. Bunu söylerken kendisi 40 yaşını geçmişti. Görev yaptığı okulunu güzelleştirmek için, öğrencilerinin başarısı için olağanüstü gayret gösteriyor; çevresinde olan bitenlere kafa yoruyor, fikirler üretiyor, var olan ve muhtemel sorunlara pratik ve mantıklı çözümler bulmaya çalışıyordu. Bu fikirlerini de çevresindekilerle zaman zaman paylaşıyordu. O arkadaşın söylediklerindeki espriyi şimdi daha iyi anlayabiliyorum. İnsan yaşadığı her gün yeni bilgiler öğreniyor, her olaydan sonra tecrübesi artıyor. “Kemale ermek” dedikleri bu olsa gerek. Millettin hizmetinde bulunan Kemale Ermiş olanların hoşgörüsüne sığınarak, memleket ve insanımıza dair âcizane bazı düşünce ve tespitlerimi aktarmak istiyorum.

### Aşk Ağlatır, Dert Söyletir...

Normal şartlar altında beklenmeyen insan ve grup davranışlarıyla ve olaylarla karşılaştığımızda hayrete düşmeden, çoğu zaman da üzülmeden edemiyor, bazen de kızdığımız oluyoruz. Bu durumda “Aşk ağlatır, dert söyletir” diyor, bazen de alıyoruz kağıdı kalemi elimize.

### Yüzme Dediğin Ne ki!

Görev yaptığım illerin birinde, yaz aylarında bir hafta sonu Valimiz ve birkaç meslektaşımız ile birlikte il sınırları içerisindeki bir baraj kenarına gitmiştik. Barajın bulunduğumuz kısımda deniz kenarını aratmayacak bir kumsal oluşmuştu. Sahilde 9 - 10 vatandaş vardı; hiçbiri bizi tanııyordu, kendimizi de tanıtmadık. Selamlaşmadan sonra Valimiz “İçinizde iyi yüzebilen var mı, kendine güvenen varsa karşı tarafa kadar yüzelim, yarışalım bakalım, sizi geçebilir miyim?” deyince daha genç olanlardan 2 kişi yüzebileceklerini söylediler. Bulduğumuz yerden barajın karşı yakası yaklaşık 500 metre kadardı; yani yüzme mesafesi gidiş geliş 1 km idi. Valimiz dahil üç yüzücü yüzmeye başladılar. Yüzücüler yoluna devam ededursunlar sahilde duran bizim hemşeriler başladılar yorumlarına:

-Mümkün değil, başaramazlar canım...! Yarı yoldan geri dönerler.

-Ben söyleyeyim size, yüzemezler, karşı taraf gitmek gelmek şöyle dursun, yarısını bile gidemezler, şimdi dönerler geri...!

-Aha şimdi boğulurlar...!

-Bu adam da nereden çıktı ki...! Gençleri de götürdü.

-Yorulurlar...!

-Yazık olacak, zaten suyun da akıntılı yeri...!

-Ula hemşerim deli misiniz...Hey geri dönün looo...! vesaire vesaire... Ümitsizliğin, güvensizliğin, olumsuzluğun bini bir para. Biri bırakıyor öbürü alıyor, hem de daha yüksek sesle, daha etkili cümlelerle.

İçlerinden hiçbiri “Helal olsun gençlere, haydi aslanlarım yüzebilirsiniz, başarabilirsiniz; bir ne demek iki defa hatta üç defa da yüzerler; Allah yardımcınız olsun...” demiyor, diyemiyor; herkes olumsuz düşünüyor, bizden birilerinin başarabileceğine inanmıyorlar... İnanamıyorlar. Suç o vatandaşlarda değil, çünkü öyle görmüş, öyle yetiştirilmişler.

Gelelim Valimize ve iki gence. Üçü de aslanlar gibi karşı tarafa yüzerek gitti ve geldiler, hem de neredeyse hiç dinlenmeden. Tabi ki finalde alkışlar, başlangıçtakinin tersine ambalajı açılmamış müspet yorumlar, övgüler, övgüler... Valimiz de ilin Valisi olduğunu söyleyince

işin rengi iyice değişti. Koyu bir sohbet başladı. Yüzücüler suda iken, ben ve diğer meslektaşlarımız sahildeki yorumcularla beklediğimiz için önceki bütün yorumlarını duyduk tabi ki. Bunu bildikleri için, iki de bir hatırlıyor olsalar gerek ki mahcup bir şekilde bize bakıp duruyorlardı; biz de olumsuz, güvensiz sözleri bir anda unuttuk; kulağa da, kalbe de, mantığa da, vicdana da daha hoş gelen güven verici, müspet ve olumlu sözleri, alkışları ve övgüleri Valimiz, iki genç hemşerimiz, kendimiz ve Milletimiz adına yudum yudum aldık kabul ettik.

Valimizin ve iki gencin davranışı, cesareti, kendilerine olan güvenleri ve başarıları orada bulunanların hepsini etkiledi. Sonunda hepsinin dudaklarından “Hepimiz yüzeriz canım, bizim köyün hepsi yüzer, hem de 7’den 70’e...” sözleri döküldü. Kalkma zamanı geldi, vedalaştık oradan ayrıldık.

### **Yapılamaz Denilen Yol**

Görev yaptığım Bulancak İlçesinin önemli turizm merkezlerinden biri olan, ilçeye 45 km mesafedeki Bektaş Yaylasının, dokuz köy tarafından da kullanılan yolunu 2007 yılı KÖYDES Projesi kapsamında asfalt yapmaya karar verdiğimizde, “Her türlü iddiaya varım mümkün değil... Yapamazsınız, başaramazsınız... Yapın da görelim... Yıllarca yapılamamış, size mi kalmış bunu başarmak...” gibi çok sayıda ümitsiz, güvensiz insanla karşılaştık. Anadolu’da bu duruma “Hasetlik” veya “Hasatlık” derler. Ama bu işin olacağına inanmış birkaç mesai arkadaşımla birlikte yayla yolunun asfalt işini özel sektöre ihale ederek, Allah'ın izni ile zamanında yapılmasını sağladık. Bu başarı da bize öncekilerin söylediklerini unutturdu.

### **Yola Düşen Taş**

Görev yaptığım ilçelerin birinde bir kış başlangıcında, kar’dan kapanan yolları açmak üzere gönderdiğimiz iki greyderin çalışmalarını yerinde görmek ve bölgedeki vatandaşlarla görüşmek üzere, şoförümle birlikte gittiğimiz güzergâhtaki bir yola yamaçlardan taş parçaları gelmiş olduğunu görerek durup taşları aldık. Yalnız yolun tam ortasına düşmüş olan 30-35 cm çapındaki bir taşı “Bakalım biri alacak mı” diye özellikle almadık, yolda bıraktık. Yaklaşık 2,5 saat sonra aynı yoldan geri dönerken içimden hep “O taşı duyarlı bir vatandaş almıştır mutlaka” dedim ama maalesef bu süre içerisinde yoldan karşılıklı geçen 20 – 25 araçtan tek bir duyarlı vatandaşın çıkıp da o taşı almadığını gördük. Bu kadar mı duyarsız olduk, bu kadar mı tembel olduk, bu kadar mı vurduğum duymaz olduk diye üzüldüm ve o taşı tekrar kendimiz yoldan alarak kenara attık.

### **Yoldaki Koyun Postu**

Görev yaptığım bir sahil ilçesinde fırsat buldukça sabah erken saatlerde yürüyüş yaptığım güzergahtan hem sahil yolu, hem de hemen yanında eski şehir içi yolu geçiyordu. Yeni yol ile eski yol arasında 9-10 m genişliğinde bir yeşil boşluk vardı. Bir sabah erkenden yürüyüşe çıktığımda doğrudan sahil yoluna geçmişim. Bir süre yürüdükten sonra eski şehir içi yolunun üzerinde, kaldırıma bir metre mesafede bir noktada, koyu krem renkli bir yığıntı dikkatimi çekti. İlk önce, yoldan geçen bir aracın çarptığı bir köpeğin ölüsü olduğunu düşündüm. Bana 20-30 metre mesafede olduğu için köpek ölüsü mü, koyun postu mu olduğu pek anlaşılmıyordu. Yarım saat kadar yürüdükten sonra geri döndüm, aynı görüntünün olduğu yerde durduğunu gördüm ve yerinden alıp kenara koymak niyetiyle eski yola geçtim. Cebimde bulunan naylon poşeti elime geçirerek yaklaştığımda yerdeki yığıntının koyun postu olduğunu gördüm. Belli ki yoldan geçen üzeri açık bir araçtan düşmüştü. Ben, postu bulunduğu yerden alarak kaldırımın gerisine, toprak zemine bıraktım ve devam ettim. Mesai için daireye geçtikten bir süre sonra, özel büro çalışanları bir vatandaşımızın beni görmek istediğini söylediler. Kalkıp ayakta karşıladım, içeri aldım. Gelen yaşlı bir amcamızdı ve bana “Kaymakam Bey, sabah yoldaki deriyi alıp kenara koyan siz miydiniz? Esasen ben kendim inip almak istedim ama yaşlılık işte... İnemedim. Yalnız sizden önce de, sonra da başka insanlar ve araçlar geçti; hiç

biri eğilip de onu yoldan almadı. Sizin aldığımızı gördüm, sizi tanıdım ve güzel davranışınızdan dolayı size teşekkür geldim.” dedi. Ben de, ilgisi ve nezaketinden dolayı kendisine teşekkür ettim; bunu önce Allah rızası için, sonra da ilçemizin ve insanımızın iyiliği için yaptığımı söyledim. Sıcak bir çay ikram ettim, biraz sohbetten sonra amcamızı gönül huzuru ile yolcu ettim.

Derler ki; olumlu veya olumsuz olaylar ve gelişmeler karşısında insanın aklına ilk gelen İnsani ve Rahmani Çağrıdır; iyiliği emreder, kötülükten sakınmayı öğütler, güzelliği, merhameti fısıldar, müspet düşünmeyi, aynı yönde karar almayı ve davranmayı öğütler. Ancak birkaç saniye sonra başka bir fısıltı “sakın yapma, ilgilenme, yardım etme, sana ne, sana mı kalmış, memleketi sen mi kurtaracaksın” der; işte bu ses de şeytani fısıltıdır; kötülüğü, olumsuzluğu, bozgunculuğu, fitneyi, kıskançlığı, bana neciliği fısıldar.

Aslında baraj kenarındaki vatandaşlar da, asfalt konusunda yorum yapan değerli hemşerilerimiz de ilk anda iyimser düşünüyorlar, işlerin başarılabileceğini biliyorlar da bir türlü bunu dile getiremiyorlar. Yoldaki taşı ve koyun postunu oradan geçen araçlardaki vatandaşların hepsi de görüyor, taşın ve postun alınması gerektiğini de ilk anda düşünüyor, ancak başka bir ses “Boş ver, biri alır, sana mı kalmış” diyor ve araçlar durmadan yola devam ediyor.

İyi olmayanlar dünyanın her yerinde var. Hiç şüphesiz ki, Anadolu İnsanımızın çoğunluğu Rahmani Çağrıya kulak vermekte; ülkemizin kıymetini bilmekte; değerlerimize, inançlarımıza sahip çıkmakta; milletimizin ve devletimizin daha huzurlu ve güçlü olması için elinden gelen gayreti göstermekte ve çalışmaktadır. Bu ülke ve millet, önce Allah'ın izni ile, sonra da onların gayretleri ile kıyamete kadar güçlü bir şekilde yoluna devam edecektir.

### **Güzellikleri Yok Eden Hasetlik**

Müspet düşünce, sorunlar ve kriz karşısında insana sakin, mantıklı ve alternatif düşünebilme imkanı verir; insanı ruhen ve bedenen sağlıklı ve mutlu eder; bu durumlar çevresindekilere de yansır. Negatif düşünceye sahip insan genelde telaşlı, mantıksız, saplantılı olur; yakınındakilerin iyiliğini, mutluluğunu istemez, başarısına tahammül edemez. Hasetlik içindeki insanın çevresindekilere güveni ve saygısı yoktur; esasen kendisi de mutsuzdur. Mutsuz insan öncelikle kendisine, sonra ailesine, topluma ve ülkeye zarar verir. Haset, bir Hadis-i Şerifte de belirtildiği gibi ateşin odunu yiyip tükettiği gibi, bütün güzellikleri yer tüketir. Müspet düşünce yapısına sahip, iyiliksever insan da kendine ve çevresindekilere güvenir; onların mutluluğunu ve iyiliğini ister; başarısına sevinir.

### **Ah O Uzaylılar, Onlar Olmasa Var Ya ..!**

Neden mızıkçılık yaparız? Neden insanımıza güvenmeyiz? Neden hatayı kendimizde değil de hep başkalarında ararız? En önemlisi de neden sorunlarımızı kendimiz çözmeye çalışmayız da hep bir kurtarıcı bekleriz? Neden geri kalmışlığımızın, eğitimsizliğimizin, cahilliğimizin, sorunlarımızın müsebbibinin Amerikalılar, Avrupalılar, Uzaylılar, bilmem kimler olduğunu düşünür, suçu hep yabancılara atarız. “Ah o dış düşmanlar var ya” der işin kolayına kaçarız.

Onlar olmasa var ya, biz neler yaparız; hep onlar bize engel oluyor; bizi istemiyorlar...! Hatalı ne dağlar taşlar, ne dış güçler, ne de uzaylılar. Hatalı, yıllarca milletin idaresine talip olmuş olanlar; yıllarca milletin umutlarını, zamanını çalmış olanlar; kendi beceriksizliklerini unutturmak, ört-bas etmek için dikkatleri başka yöne çekip, başkalarını suçlayanlar; velhasıl milleti aldatanlar.

Biz güçlü olabilirsek; uyanık ve tedbirli olabilirsek; ülkemize, devletimize ve birbirimize sahip çıkabilirsek; kapımızı sağlam kilitlersek Amerikalısı da, Avrupalısı da,

bilmem nerelisi de bize dış geçiremeyecek, insanımızı aldatamayacak, bize karşı daha saygılı, seviyeli ve dikkatli olacaktır.

### **Bizim İpleri de Bir Deneyin Bakalım...**

Ne zaman, nasıl yerleşti bu söz dilimize bilemem ama “Asılacaksın İngiliz sicimiyle asıl” derken bizim iplere ayıp etmiyor muyuz? Bizim 70-80 kiloyu taşıyabilecek sağlamlıkta ipimiz, halatımız, urganımız yok mu yani?

Bizim milletimize ait olmadığını düşündüğüm şu olumsuz sözlere bakalım; “Erkekliğin onda dokuzu kaçmaktır” derken de, “Bana dokunmayan yılan bin yaşasın” derken de farkında olmadan bana ne, bana mı kaldı dürüstlük demiyor muyuz? Çalışmamayı, mücadele etmemeyi, tembelliği tercih etmiyor muyuz? Bir gün o yılanın bizi de zehirleyebileceğine neden ihtimal vermiyoruz?

Tembellik ederek bedava, acı sirke içeceğimize, çalışarak emek vererek helalinden bal yemek için neden gayret etmeyiz? Neden çalışmaya, üretmeye gelince tembelliği, işin kolayını seçeriz de yemeye, paylaşmaya gelince “İş olursa sıvış, aş olursa iliş” diyerek hak iddia ederiz? Neden “Üzümünü ye bağını sorma” derken yediğimizin içtiğimizin nerden geldiğini, kime ait olduğunu, helal olup olmadığını, hak edip etmediğimizi düşünmeyiz? Neden çalışıp başkalarına muhtaç olmadan onurumuzla, daha iyi bir hayat seviyesinde yaşamak için çalışmayız da “Ayağımı yorganına göre uzat” diyerek yarı aç açık gezmeye devam ederiz?

### **Neden Başaramayalım?**

Kendimize de milletimize de bir güvenebilesek, bir inanabilesek, neler başarmayız neler? Son yıllarda yaşanan güzel gelişmeler karamsar tabloyu yok etmeye, ümitlerimizi tomurcuklandırmaya, bu milletin fertlerine “vatandaş olmanın hazzını tattırmaya” başlamıştır. Çalışınca, gayret edince neleri başarabildiğimize bir bakalım. İşte bazıları:

- Enflasyon yıllık üç haneli rakamlardan tek haneli rakamlara düşmedi mi?
- Faizler yıllık üç haneli rakamlardan nerdeyse tek haneli rakamlara inmedi mi?
- Paramızdan üç sıfır silindi; torbalarla para taşımaktan, diğer ülke vatandaşları karşısında utanmaktan kurtulmadık mı? Paramız değer kazanmadı mı?
- Dolar ve Euro, yani yabancı matbaadan çıkmış renkli kâğıtlar yatırım aracı olmaktan çıkmadı mı?
- Eurovision şarkı yarışmasında birincilik almadık mı?
- 2002 Dünya Futbol Şampiyonasında üçüncü olmadık mı?
- Birkaç yabancı futbolcu oynamış olsa da takımında Galatasaray'ımız UEFA Şampiyonu olmadı mı?
- F-16'lar konusundaki başarılarımız...
- Sanayideki ve ihracattaki başarılarımız...
- Yarım kalmış yatırımların tamamlanması...
- Bölünmüş yollar, tüneller ve otoyollar konusundaki hayal edilemez başarılar...
- KÖYDES sayesinde el değmemiş köy yolu kalmaması; yüz yıldır yapılamayanların üç yılda yapılması...
- Milletin yeniden vatandaş olmanın, keşfedilmenin onurunu yaşamaya başlaması...
- Köy okullarının bilgisayarla, internetle tanışması...

-Her il'de Üniversite...

-Milleti adam yerine koyan, onun dertleriyle dertlenen, onun değerlerine saygı duyan, milleti korkulardan-baskılardan kurtarmaya çalışan; olumlu düşünebilen her seviyedeki dürüst, özgürlükçü idarecilerimizin sayısındaki artış...vs...vs.

### **Doğru Söyleyeni Dokuz Köyden Kovmayalım Artık!**

On binlerce vatan evladının canına mal olan, on binlerce ocak söndüren, ciğerlerimizi maalesef yakmaya devam eden PKK terörünün çıkış nedenlerinin yanında uzun süredir halen sona erdirilememiş olmasının bilimsel, sosyolojik ve idari yönden ciddi bir şekilde, tam olarak araştırılmadığını düşünüyorum zaman zaman. “Kendine yer beğen”, “Sürdürürüm ha”...diyerek 1980 öncesi, yıllarca Güneydoğuya, Doğuya sürdürdüğümüz küskün idarecilerin, bazen de hırsız ve tembellerin işlerle ilgilenmemesi, vatandaşa arasına duvarlar örmesi ve ilgisizliğinden yararlanan birilerinin araya girerek tertemiz halkımızı olumsuz yönde etkilemesi ve kandırmasının, PKK terör örgütünün ve dış destekçilerinin kendine kolay alan bulabilmesine zemin hazırladığını düşünmeden edemiyorum.

Hiç şüphesiz ki Türkiye'miz dünyanın en güzel ülkesidir; tarihi ve doğal güzellikleri, iklimi, üç tarafındaki denizleri, akarsuları, verimli toprakları, her türden yetişen ürünleri ile övündüğümüz vatan toprağımızdır. Yedi bölgede, 81 vilayeti, her ilçesi, her kasabası, her köyü, her mezrası biri birinden güzeldir Yurdumuzun.

Neden o güzel illerimizi, ilçelerimizi sürgünlük yerler olarak düşündük ve neden birilerinin ekmeğine yağ sürdük? Hakkari de Şırnak da bizim canımızdır, ciğerimizdir; pırıl pırıl vatandaşlarımızın yaşadığı vatan toprağıdır; hizmete de her şeyin en güzeline de layıktır.

Keşke doğru söyleyenleri kovmasaydık da söyledikleri doğrulardan ders ve ibret alabilseydik.

### **Milletin Her Ferdi Değerlidir**

Bu ülkenin her şehrinde, Hakkari'den İstanbul'a, Van'dan İzmir'e, Muğla'dan Kars'a kadar her köşesinde yaşayan her Türk Vatandaşı değerlidir; hepsi Birinci Sınıf Vatandaştır; hepsi bu ülkeyi de milletimizi de sever ve hepsinin özünde paha biçilmez bir cevher gizlidir.

PKK terör örgütü, bölgenin geri kalmışlığından, eğitimsizlikten nemalanıyordu; son dönemde yaşanan güzel gelişmeler bu durumu tersine çevirmeye başlamıştır. Bölge insanı boş lafla bir yere varılamadığını, tereddütte olanlar da haklarını gerçekte kimin savunduğunu görmeye başlamıştır. Bu göstergeler ve gelişmeler çok yakında örgütün varlığının sona ereceğini göstermektedir.

### **Eğitim ve Bilgilendirme Seferberliği**

Milletin değerlerine saygı duyacağız. Bir bardak suda fırtına koparmaktan, öküzün altında buzağı aramaktan vazgeçeceğiz. Milleti adam yerine koyacağız; ama her şeyden önce ona doğruları anlatacağız, onu doğru eğiteceğiz. Bunun için acil olarak bir eğitim ve bilgilendirme seferberliği başlatılmalı, acilen bir eğitim şurası toplanmalı, milletimizin ihtiyaçlarına ve beklentilerine kalıcı ve etkili çare olacak, istikrarlı bir sistem mutlaka hayata geçirilmelidir.

Ailede eğitim, sokakta eğitim, okulda, camide, köyde, kahvede, pazarda, televizyonda, radyoda, gazetede, otobüste, trende, uçakta, fabrikada, tarlada, her yerde eğitim... Sadece laf olsun eğitimi değil, mutlaka ve kesinlikle “Doğru Eğitim”.

### **Ne Öğretilmeli?**

Önce sabırlı olmayı öğrenmeliyiz. “İyilik, sana kötülük edene iyilik etmendir. İyiliğe karşı iyilik etmek satın aldığın bir şeyin parasını vermeye benzer” derler. Kötülüğe karşı kötülük karşı tarafın amacına hizmet etmektir. İyiliğe karşı iyilik etmemek hırsızlıktır. İyiliğe karşı kötülük etmek ise cezalandırmadır, alçaklıktır, ihanettir.

Cenap Şahabettin “Kusurumuz ne kadar çoksa, o kadar kusur ararız” diyor. Hem inancımız, hem de kültürümüz bize hoşgörüyü, insana saygıyı, haksızlıktan ve iftiradan kaçınmayı tavsiye etmektedir. Bir uygulamayı eleştirirken, olumlu ve yapıcı tekliflerimizi de söylemeliyiz. Kendimiz için istediğimiz güzelliklerin benzerini başkaları için de istemeyi, onlara da layık görmeyi öğrenmeliyiz.

“İğneyi kendine çuvaldızı başkasına” diye bir söz var ya; çevremizde olan bitenlere bakarak, aklımızla, tecrübemizle, geçmişte yaşananlardan da ibret alarak “Her ikisinin de can yaktığını”, “Ne kendimize iğne ne de başkasına çuvaldız batırmaya gerek olmadığını” artık anlamalıyız.

Avarenin arkadaşı şeytandır. Şeytan insanı kötülüğe, tembelliğe, bedavacılığa ve felakete sürükler. Vatandaşlarımızı “Bunun bana ne faydası var” fikrinden vazgeçirip, “Ben bu ülkenin, bu milletin kalkınması ve onuru için nasıl bir katkı yapabilirim” fikrine yönlendirmeliyiz. Veren elin alan elden daha onurlu olduğunu; veren el olmak için de emek vermek, çalışmak, ter dökmek gerektiğini öğretmeliyiz.

Devletin “Züğürt Ağa” olmadığını, istenilen her şeyi veremeyeceğini, devletin (Aslında milletin) kaynaklarının sınırlı olduğunu; milletin de “Maraba” olmadığını, istediği her şeyi devletten alamayacağını, emek olmadan yemek olmayacağını öğretmeliyiz; bunu da karar ve uygulamalarımızla göstermeliyiz.

Özellikle yeni nesilleri vatan, millet ve insanlık lehine kurtarmayı mutlaka başarmalıyız. Yaşanan ahlaki, sosyal, kültürel erozyon belki ortalama yüz yılda gerçekleşti. Biz kötüye gidişi durdurmalıyız; millet zihninde oluşturduğu olumsuzlukları ve travmaları tedavi etmeliyiz. Ama yüz yıl bekleme lüksümüz yok; bilinçli ve emin adımlarla geleceğe hızlı yürümeliyiz. Devlete, millete ve birbirimize küsmeden, darılmadan, samimiyetle çalışmalı; bıkmadan, usanmadan, kararlı bir şekilde yola devam etmeliyiz. Tuzaklara ve ihanetlere karşı da dikkatli ve uyanık olmalıyız; her yüzümüze gülene de dost sanmamalı; dostumuzu düşmanımızı da iyi tanımalıyız. Kazanan bu ülkede yaşayan herkes olur, hepimiz oluruz, gelecek nesillerimiz olur, insanlık olur.

Millet ve ülke olarak, hep beraber huzurlu, müreffeh ve güzel günlere hızlı bir şekilde ulaşabilmek dileğiyle... Buluncak/Giresun - 14 Aralık 2007